

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 14. Homo ipse Deum eijcit, ipse sibi maius adfert detrimentum, quàm omnes creaturæ simul vnitæ ei possunt adferre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

palis, eligendi populum in hoc mundo, vt sibi locum eligeret quæritis & habitatio: is: *Domus in eis habitabo vobiscum.* Et hoc, meâ quidem sententiâ significat Dauid his verbis: *Verumamen prope iuuenes eum salutare ipsius, vt inhabitet gloria in terra nostra.* Hinc conformiter docet Theologia, quod in hunc finem deue- rit Deus creare mundum, vt animas haberet, in quibus requiesceret, & inclinationi suæ satisfacere, vt puta, hominibus se communicaret, illis sua beneficia, dona, gratias largiretur: hæc enim est summi naturæ boni, & sola natura rationalis tantum capax est boni. Sic ostendit Deus D. Ioan- ni supremam illam civitatem: *Ecce tabernaculum Dei cum hominibus, & habitabit in eis &c.* Et sic heri diximus: erunt illi regnum illud in quo Deus æternum morabitur gloriosus; de quo scripsit D. Paulus. Hoc ipsum declarat sermo di- uinus ex ore sapientis, de terminis agens prod. Eio- ne, quod Deus eos los stellis ornauerit, terram plantis, ac fontibus; ætra repleverit aëribus, mare piscibus, hæc omnia ad hominis præparauerit nu- tritionem: ipse enim erat totius finis vniuersi: si quæras ad quid? Respondet: *Delicia mea esse cum filijs hominum.* Alludens ad historiam creationis. Numquam enim ab opere desinit, donec creatis omnibus, tota Sanctissima Trinitas diuino con- silio summaque sapientiâ dectenerit: *Faciemus hominem ad imaginem & similitudinem nostram.* Creato verò homine: *Requirit Deus.* Hinc col- lige Dei hæc esse prima desideria, sedem sibi fi- gere quæritis in anima, illi vni ad eo stricte, vt vnum quid cum ipsa fiat. Hinc tenetas illas ami- casque percipis Dei voces: *Aperi mihi foror mea, sponsa &c.* *Ecce sto ad ostium & pulso, si quis au- dierit vocem meam, & aperuerit mihi ianuam, in- trabo &c.* Hanc vt Deus ingreditur, ibi quasi in loco residet quietis, ne timearis; quod ipse pr. or- dilectum, meditatur, si tu prior de illo non co- gites eijciendo, & ex parte tua penas obsta- lum, quod illum climet, vt est febris inhonestæ conuersationis, appetitus luxuriosus, qui tibi vi- res ossaque comminuat; auri cupiditas, qua vita- les Spiritus suffocet charitatis: atra bilis, qua cor vindictæ desiderijs confodiat: ambitiosa super- bia, qua capitis causet delirium & illud implet vanitatibus: *Peccata vestra disferunt inter vos, & Deum vestrum.*

§ 14 Homo ipse Deum eijcit, ipse sibi maius adferi detrimentum, quam omnis creatura simul vitæ ei possint adferre.

Hinc ortum est, quod Deus iustitiam iussit per prophetam suum Azariam filium Obed Regi Asa, totique populo Iudæorum: *Audite me Asa, & omnis domus Iuda, & Benjamin: Dominus vobiscum: quia sustulit eum, si quaesieris eum, inuenietis, si autem dereliqueris eum, derelinquet vos.* Videtur tangere quædam ceremoniam, quia vsus est Moyses, in illo lamentabili casu vituli constans, nimirum, quod tulerit tabernaculum, de medio populi, ubi collocatum erat: *Tulerit tabernaculum, & cetera, extra castra procul.* Oritur quæstio: quod erat illud taber- aculum, cum nondum nullum adhuc esse: extru- ctum, illud, quod Dei in situ, & exemplar. fuit fa- bricatum. Verisimile est, quod operatur Abulens. Quod antequam Moyses celeberrimum illud ædificasset tabernaculum, quod Deus deserp- sit, vt primum egressus est de Aegypto, con- struxerat quoddam tentorium, quod esset quasi proprius Dei locus, velut oratorium, quod com- munitè situm erat in medio populi, vnde dice- batur Deus esse in medio populi. In hoc age- bat Deus cum Moyses, & Moyses cum Deo, vt amicus cum amico, hic proponebantur peti- tiones, & dabatur responsa, hic Deum Moy- ses consulebat, & huic ordinariè super i. fide- bat mirabilis illa columna, quæ noctibus instar ignis & lucis relucebat, quæ populus, & illu- minabatur, & calefiebat; de die verò velut nu- bes obumbrans, populo erat, ab actu solis um- braculum. Hic igitur casus est: dum populus Deo rebellis illud non tolerandum, ac inane commisit idololatriæ sacrilegium, vitulum con- stituit autem, adoranti que vt Deum, descendens de monte Moyses, illum intravit, confestim proprius accedens, tulit tabernaculum, quo- rum Dei cum populo præsentia figurabatur, de me- dio multitudinis, & *Tulerit extra castra pro- cul, q. d. Abiit Deus, & de medio vestri disce- dit, vos derelinquit: eo quod in medio vestri ido- lum ex ætate detestabile, quo Deum provoca- stis, vt abiret, vosque derelinqueret.* Ipse opta- bat hic vobiscum commorari, vestra societate- ierabatur, attamen cum eo quod fecistis, non potest ipse remanere. Hoc est quod eum repellit: quod eijcit de medio vestri, quod cogit transmi- graw.

28-5
2: Parab.
15-2
Exod. 33.
7-
In cap. 33.
Exo. 32-
X 3
Voo

Voluit Deus, vt hæc veritas sententiã conflatet iudiciali, per vatem Isaiam vt per clarè disputant D. Ambros. a. b. conquirebantur Iudæi, quod Deus discessisset, eosque deseruisset, vnde cuncta populo mala aduersaque proueniebant. Circa Deus prophetam, atque, vade & hanc causam cap. 20. Et iustificata: Hæc dicit Dominus quis est hic liber vobis. 8. in pudij matris vestre, quo dimissi eam, aut quis credidit meum, cui vendidisti vos? Petmissum erat Iulio Ser. 97. dæis dimittere vxores suas, quando eis non placebant, hæc condicione, vt scriberent illis libellum repudij: in quo dimissionis allegabant rationes. Conquereris (ait Dominus) quod dimiserim matrem tuam, sponfam meam, iuugogam? Ostendite mihi libellum repudij, videte num talem quempiam inuenietis, videte num ego ob meas delicias vnuquam egerim de diuortio. Date igitur mihi credentem meum, et viuos merluæi gratiã vendiderim: Quis creditor meus? Legunt septuaginta: Cui credidisti, exaltori meorum vendidisti vos? Loquitur sumptã metaphorã ex vsu quotidiano, scilicet quod ob paratum debita, creditores filios eorum diuiderent, vt patet in vidua Elisabeth. Num fortè sunt tanta mea debita, quod propter ea vos alijs distraxerint mei creditores, vt sibi ex vestra venditione pretium debitum conquirent? Eius crimina me prouocant, vt matrem vestram desererem, abiremque: & vestra vos crimina vendiderunt, & à me abalienantur: Ecce in iniquitatibus vestris vendidisti illi, & in sceleribus vestris dimissi matrem vestram. Non ego illam prior dimisi, sed ab illa prius dimissis sum ac eius peccatis & ingratitude, vt illam dimitterem irritatus: Nec à me longè distanti iugatis, nisi quia me relinquere voluistis, & per scelera vestra, vos ipsos dæmonis addicere seruituti.

29 Occurrit Ezechiel Deo qui sanctuarium suum deserbat, abibatque vias suas. Vnde Domine mi, & quo? num tuum deseruisti sanctuarium? O propheta, satis patet, te non videre, quæ mira sunt sanctuarium, quid tibi fiat: quod non sim ego ille qui egreditur, sed ipsi qui me foras expellunt: Fili hominis, pensasne videri: quid isti faciunt abominaciones magnas &c. vt procul recedam à sanctuario meo? Volo tibi eas esse manifestas. Perfote parietem, intra: Hoc agit propheta, subintrat, videt læceros, serpentes, scorpiones, trachos, aspides &c. Bone Deus, in loco tali, tanta? Vterius introspecte: videt seniores cum thuribus suis, de quibus vapor foetidus, obsecutus, qui oculos offenderet, ascendebat: Censelne mihi inter tantas abominaciones, enor-

a d. August. l. 1. de Elia cap. 20. Et iustificata lib. 8. in pudij matris vestre, quo dimissi eam, aut quis credidit meum, cui vendidisti vos? Petmissum erat Iulio Ser. 97. dæis dimittere vxores suas, quando eis non placebant, hæc condicione, vt scriberent illis libellum repudij: in quo dimissionis allegabant rationes. Conquereris (ait Dominus) quod dimiserim matrem tuam, sponfam meam, iuugogam? Ostendite mihi libellum repudij, videte num talem quempiam inuenietis, videte num ego ob meas delicias vnuquam egerim de diuortio. Date igitur mihi credentem meum, et viuos merluæi gratiã vendiderim: Quis creditor meus? Legunt septuaginta: Cui credidisti, exaltori meorum vendidisti vos? Loquitur sumptã metaphorã ex vsu quotidiano, scilicet quod ob paratum debita, creditores filios eorum diuiderent, vt patet in vidua Elisabeth. Num fortè sunt tanta mea debita, quod propter ea vos alijs distraxerint mei creditores, vt sibi ex vestra venditione pretium debitum conquirent? Eius crimina me prouocant, vt matrem vestram desererem, abiremque: & vestra vos crimina vendiderunt, & à me abalienantur: Ecce in iniquitatibus vestris vendidisti illi, & in sceleribus vestris dimissi matrem vestram. Non ego illam prior dimisi, sed ab illa prius dimissis sum ac eius peccatis & ingratitude, vt illam dimitterem irritatus: Nec à me longè distanti iugatis, nisi quia me relinquere voluistis, & per scelera vestra, vos ipsos dæmonis addicere seruituti.

maque scelera diutius hærendum, imo non quanto citius recedendum? Non fortè vulpes e-go: quem sumi mioribus egerunt: En cur discedam, & hæc de causã, tuã Deus egreditur animã, suo sanctuario: Templum Dei sanctum est, quod estis vos. Quid vis, vt in ea Deus hæreat, si 1. Cor. 3. eam feceris speluncam serpentum, aspidum, bruchorum, omnis immunditiæ, auaritiæ, luxuriæ, rancoris, ambitionisque receptaculum? Quomodo Rex mundissimus & bene comptus morabitur in cubiculo, ac lecto spinis strato, colubris, diaconibusque horrido? Quomodo in tua Deus demorabitur anima, quam sic describit Ilias: Pastores non requiescent ibi, sed requiescent ibi bestia, & rept. bestiarum domus eorum draconibus. Et habebunt ibi struones, & pil. si sal. abiat ibi: Et respondebunt ibi volute in adibus eius, & sicutus &c. O quis fumus de coculis tu fulsum ascendit thuribulo, qui nammis incenditur conceptuentur: qui vapores, quæ desideria, quæ execrabilis abominaciones exhalantur? Tu es ille vit, charissime, qui Deum expellis, qui illum irritas vt abeat. Hinc congruè declarat D. Basilus, illam sapientis sententiam: Deus mortem non facit homini, &c. impij autem manibus & verbis accerserunt quod illi illam. Quæ est cæcidea vera mors? mors animi non est ma: hæc quippe est quæ ple. o ore. mortis non. casta me metetur, quæ iuxta phrasim D. Iacobi. vocatur mors putina: Hæc est mors secunda. &c. est principium ac radix omnis perditionis. Hæc autem vnde procedit? Ex eo quod Deus animam deserit, sicut mors corporis, ex anima oritur cellu. Hunc autem discessum quis agit? Disces a Deo procedere, & quod ipse sit, qui se subicit, ipse qui ait: Ego vado. Falleris: licet enim Deus ipse sit, qui discedit, verumtamen hic discessus ex proprio eius non procedit motu, nec ea mens eius est, sed tu illum peccatum eius, sicut anima discessus, quæ cepus relinquit, hinc est quia illam feceris, aut podagra, aut exanthema, aut iccus pugionis expellit. Idcirco potest dicere Spiritus S. inquit D. Basil. quod non occidit Deus animam, sed tu sis ille vit, qui per peccatum mortem illam facis: hoc enim inde lucratis: Stipendia peccati Rom. 6. 21.

O te perditum, qui tibi sic complæes tuis voluptatibus, dum puellam ad tuam lenocinasti voluntatem, dum opes in illius lucus auxilianduntur satisfecisti desiderijs: tuis cupiditatibus attende quæso, quid egeris, quod inde tibi datum emolumentum: Stipendia peccati mors. Et hoc est, inquit D. August. quem sequitur D. Gregorius quod Deus

Deus primuo Adamo proponebat: *In quatuor-
que die consideris ex eo, morte moreris*, hinc intel-
liges primo: cur peccatum mortale hoc non e-
uocetur. Quando dicitur infinitas, vel vultus
mortales: Quando sufficiens est vt de corpore ani-
mam expellas, in quo consistit ratio mortis. Est
autem mortale peccatum infinitas, seu vultus
animæ, quod Deum expellit ab anima de quo eius
vita dependet. Quocirca dicit spiritus S. *Homo per
malitiam occidit animam suam*. Et Angelus Ra-
phael Tobie: *Qui faciunt peccatum & iniqua, &
hostes sunt animæ suæ*. Secundo: quam grauius
Deum offendat, qui mortaliter peccat, & quam
iuste tam horrendo mæltetur supplicio, scilicet
æternâ poenâ, ignibusque sempiternis.

Domine, quærit D. Chrylost. pro actu vno tam
leui tale supplicium? Quid Dei interest, quod ta-
li seuar contumelie, seu quod aliam ad illicita
pertraham? Quid Deo refert, quod male ex-
cipiam inimicum, aut verbo proximo noceam
ignominiose. Num ego Deum laedo? Num
quid illi tollo? Nihil tale quid facio, sed nec in-
tendo. Multum aberras. Scire vis, quam graui-
ter Deum offendas? Quam grauius, die quæ-
so, patrem filius offenderet iobitem, diuitem,
sanctum, qui illum alit, sustinet, fouet, qui nul-
lus præterquam illius, curam gerit, & hoc
agit, vt omnes sui famuli, mox omnibus il-
li seruiant, si vt nigerrima Æthiopis virissi-
mæ complacere, seu vt patris inimici satisfac-
ere voluntati, cuius hoc sit consilium parentem
interimere, assumeret gladium, seu baculum, &
durius flagris patrem domo eliminaret, eius-
que locum seu sedem, seu cubiculum Æthio-
pissæ aut inimico cederet parricida? Num ta-
lis impudentia possibilis? Quod si talem offen-
deres filium, qui in parentem auderet talia,
quo eum dignum supplicio iudicares? Quid con-
tensens esset, pater cum illo faceret, quia pec-
na multaret? Quod impudentis scelus ab Ab-
salone patratum? qui parentem David do-
mo propria, regio palatio exturbauit; exce-
debat pius rex, grandævus domo extorris, fletus
largiret. Diuino hoc actum consilio (inquit D.
Chrylost.) vt infami morte quætu suspensus in-
teriret, medius ineret cælum & terram, expulsus
è cælo, reiectus à terra, tribus lanceis traussus,
ingenti lapidum cumulo tumuloque contextus,
qui condignam tanto parricidio poenam designa-
rent. Vtinam tibi Deus oculos aperiat, videalique,
quod multo peiora committas in Deum patrem
tuum benignissimum, sitque tua grauiori digna
impudentia supplicio. Peccatum nihil aliud est,

quàm *Rombæa acuta*, resse spiritus S. *Omnis iniqui-
tas*; quâ Deum confodis: dicitur flagrum, quo
eum anima tua como exturbas perduellis. Et
cuius rei gratia Job quendam carnis vilissima vo-
luptatem, ex inimici sui damonis & hostis tui
sustatione fraudulenta, cuius hæc ca mens est & om-
ne studium, vt te perdat, te integritate condem-
net in sempiternum. Quam merete vincis tam?
Qualem Deus animæ intendat, per prophetam
Ezechielem: *Calicem bibes profundum & lacum*
&c. *Quia proiecisti me post corpus tuum* &c. In-
super tibi vale timen-um, ne Deus deuo nolit re-
uerti: forte crederis, in il aliud esse quam al quem
adhibis tuis sulibus eijcere, & pugionibus infer-
qui, & velle, vt ad p. iniam mox vocem reuertat
te quâ tu necessitate pressus eum in tui advocas
auxilium.

Morabatur Iephte in terra Galaad: Reipubli-
cæ conspirat senatus, eumque ex quadam cau-
sa, vel amaritudine ciuitate terraque expellit de-
decoratum. Elapsis post diebus, conturgunt
Ammonita, bella suscitant, Galaaditas oppri-
munt, nullum sibi vident ab hostibus effugium,
nisi in sui accessant Iephte defensionem: lega-
tos illi mittunt vtrosque primarios: *Veni & Iudic. 11.6.
Isto Principis nostri, & pugna contra filios Ammon.*
Quibus ille, via à triduo me dedigrabunt: ex-
mero vestro cerebro insaniam expulsus, & qui
meritas impudentie vestre poenas luere debetis,
me modo rogatis, vt vobis feram auxilium?
Nonne vos illi, qui odistis me, & cecistis de
domo Patris mei, & nun. venistis ad nos necessi-
te compulsi? *Emphatica* valde sunt singula ver-
ba ex ore Iephte prolata, sed multo magis à
Deo. Quid cogitas impudentis nebulo: Deum
iusiurante immemorem, quâ eum anima tua,
turpibus cecisti conuersionibus? Quid tibi per-
suades pauperum sanguifuga, Deum tanta im-
pudentie obligatum, quâ eum corâs tui vis-
ceribus exulem ob vilissimum pretium exturba-
sti? Caue tibi, ne mortis hora, quando eum
in tui invocas auxilium, non idem tibi respou-
deat, quod olim Antiocho, Ca'n & Sauli, &
pluribus eiusdem farina peccatoribus, quos suis
in peccatis morti permisit obduratos. Tertio:
disce, monet D. Basil. quod tibi nullus plus no-
cere possit, aut maius adferre detrimentum,
quàm tu tibi ipsi inimicus. Malum non est aliud,
quàm privatio boni & tanto maius, quanto bene-
priuat nobiliori. Quod omnium est bonorum, op-
timum? Deus: *Omne bonum*. Ille tibi maius in-
eret damnum, qui te isto priuauerit bono. Et
quis ille est? Tyrannus: inimicus: paupertas?

oppo-

opprobrium? leones, iurides, serpent s., fornaces
ardentes, gladij, tota gehenna crudelitas? Ne-
quaquam, sed peccatum. Illud vero quis facit?
Præter te nemo. Tu es ille vir, qui propria illud
committis voluntate, proinde tu ille ipse es, qui
tibi manus inferis nocivum. Huius occasione
edidit D. Chrysoſtallum tam doctum quam elo-
quentem tractatum; quo ex instituto probat il-
lud commune axioma: *Nemo leditur nisi à se ipſo.*

*Rom. quod
dicitur.*

De quo diximus in nostris tractatibus. Hinc aie-
bat D. Bern. quod neminem plus timeret, quam
seipſum, nec ab vilo sibi magis cauere, quam à se-
ipſo. Ab inimici tibi caves manibus, potest enim
in te solum explorare, pugione transfodere: sed à
tuis tibi magis prospice manibus, ex illis enim
proflit glans ænea, mortalis magis, quam for-
tissima catapulta nimirum mortale peccatum,
iaculum venenatum: *Plena venena mortifero.* In
tuam ipsius animam, qua eam occidit, & omni-
priuat bono. Quocirca D. Berna. exponens
illa verba Dauid: *Eripe me, Domine, de manu
peccatorum, de manu contra legem agentis & ini-
qui.* Conuersus ad Deum sic ait: *Ego sum pec-
cator, ego dolose agens, & iniquus, eripe me de
manibus meis.*

*Jacob. 3.
8.*

Eccl. 70. 4.

*S. 15. Deus proprio motu non occidit hominem,
ipse sibi homo per peccatum procurat mor-
tem.*

Gen. 3. 17.

Toren. 4.

Eccl. 10. 7.

1. a. 9.

34.

*115. Mor.
c. 29.*

IN peccato vestro moriemini: Deobis modis po-
test hæc intelligi sententia Saluatoris, & virum-
que sensum admittit illa præpositio: *In qua tu
facti: litteris bifariam inducitur. Primum, ut sit
causalis: sicut in illa sententia Dei ad Primævos
nostros patentes: *Maledicta terra in opere tuo. Id
est propter opus tuum, peccatum tuum.* Et Hiere-
mias: *Christus Dominus captus est in peccata nostris.*
Id est propter peccata nostris. Secundum: ut theat
concomitantiam, ut in illa sententia Dauidis: *In
peccatis concepti me mater mea. Et Pharisæi cæco
obicebant: In peccatis nati es totus.* Et utroque
modo capi potest in hæc Christi sententia. Pri-
mum, velut illis perditis hominibus prædicere:
*In peccato vestro moriemini. id est, propter peccata
vestra moriemini.* In manifesto est doctrina D.
Gregorij, & sapè satis in sacris litteris reperita,
quod Deus ita sepius stomachetur, ob peccata
alicuius, ut eorum poenam, eius vitæ terminum
imponat, ac moriatur. Ita occidit impudicum Il-
lum Her primogenitum patriarchæ Iudæ, de
quo S. lectio: *Eius Her nequam in conspectu Domi-**

*ni, & ab eo occisus est. Similiter & fratrem suum
Onam, de quo ibidem: Percussit eum Dominus, quod
rem deestabilem faceret. Nec Saullem, præterea-
mus, cuius necis S. Spiritus hæc assignat ratio-
nem: *Mortuus est ergo Saul propter iniquitates suas
& c. Ideo interfecit eum Dominus.* Ita quoque mun-
dum peccatis, secleribusque corruptum diluio
interemit, ut ex professo alias latius prosequemur.
Ne credideris, amice, quod tibi velit Deus vitam
pro libitu suo adimere, aut in hoc sibi complaciti
iureiurando quippe, & clarissimis verbis per pro-
phetam Ezechiel oppositum protestatur: *Vivo
ego, dicit Dominus: nunquid voluntati meæ est
mors impij, dicit Dominus.* Et per Hieremiam:
*N. n. enim humiliauit ex corde suo, & abiicit
filios hominum.* Et publico Moysi præconio voluit
illud emulgari: quid aliud vult Dominus à te,
nisi: *Ut longo vitium tempore, Tua Deum iritant
peccata, stimulant, excitant, & gladium illi
præbent, quo te, etiam inuitus occidat: Hoc etiam
intellexit D. Paul. his verbis: *Simulatus mortis pec-
catum.***

Rationem admiremur Spiritus S. quâ hæc ex
mentis proposito do. et Lib. sapientie veritatem;
persuadens magis ponderis, & tenerioribus ver-
bis hominibus, ne sibi tanto studio ac cordis in-
te- tione, quâ solent, mortem adflicant: *Nolite
zelare mortem in errore vestro, neque acquir-
atis perditionem, in operibus manuum vestrarum.*
quid. Cur tanta vobis cura mortem acquiratis, ac
studetis: *In operibus manuum vestrarum, velut si
summo id vobis foret emolumento: zelus, (di-
cit D. Thom. a. ex D. Dionys. b. Areop. & consen-
tit D. Augustin. c.) est effectus feruentis amoris,
quo zera alicuius ardētis afficeris, quod tibi scilicet
desideras, absque eo quod hoc alius contingat,
proinde, quo quis sponſam diligit ardentius,
eo magis illam zelat, inceditque zelus ve-
hementior. Cur 6 mortales, ita mortem opta-
tis, ut eam velut sponſam charissimam zeleus?
Nolite zelare mortem. Ad quid frater charissi-
me, tuæ studes, ut lucrô; perditioni? hoc
enim significat verbum illud: *Acquirere.* Quia
verô concipimus, quod quisque hoc Spiritus S.
dictum admiratus, illi respondeat: *Egone mihi
mortem zelo? ego illam quero? ego illam ac-
quiro?* Nihil magis abhorreo ipsâ morte, ma-
gis fugio nihil: eius sibi sumit clarissimum argu-
mentum sic, ut illud manu conrectes. Ad hoc
inipit mortis de laxare primam originem. Respon-
de mihi, quis mortem fecit? ex quo procedit
Primum, indubium est quod Deus illam non
fecerit: *Quoniam Deus mortem non fecit.**